

fogden, saa ser det lidt bierligt ud, at den ikke, naar den er lidt større og lige saa likvid og uomsivellig, kan gjøres gjældende paa samme Maade. Jeg kan altsaa godt forstaa, at man vil have en Grændse, men jeg kan ikke godt forstaa, at man netop vil sætte Grændsen der, hvor den er sat. Jeg ser ingen Fare i et Sætteløst for 50 Rd. at sætte for 500 Rd., og vil man ikke gøre et saa stort Spring, saa kunde man dog sætte Grændsen ved nogle Hundrede Rigsdaler. At blive staaende ved 50 Rd. netop, som den Grændse, der er imellem Fogden og Sognefogden, forekommer mig at være uheldigt, da Styrelsen af selve Auktionsregningen uaturligvis i og for sig ikke kan gjøre Noget til Sagen overfor Principet. Jeg kan tilbøieligt tiltræde, hvad det erede Medlem for Kjøbenhavn's 7de Valgfreds (Casse) gjorde gjældende, nemlig at Sognefogden vil faae for meget at bestille isølge § 5, og Bøvet for, at han fremtidig vil faae mere at bestille, end han hidtil har havt, ligger i den Omstændighed, at jo flere Justitsembedsmænd, der gaa over paa fast Gage, desto flere Embedsmænd ville selvfølgelig skubbe sig fra at udføre disse ubehagelige Forretninger og kaste dem over paa Sognefogderne, saa at man altsaa uden Overdrivelse kan sige, at om 10 Aar ville Sognefogderne faae dobbelt saa meget at bestille, som de nu have. Men dette vil naturligvis falde forskelligt. Paa de Steder, hvor en Justitsembedsmænd nu er paa fast Gage, har Sognefogden dette Træleri; men paa de Steder, hvor han fremtidig vil komme paa fast Gage, vil Sognefogden komme til at faae en ganske anderledes stor Masse ubehagelige Forretninger — hvilket disse altid ere — end han hidtil har havt. — Hovedpunktet i Lovforslaget, hvorfor jeg er meget taknemmelig, er § 13. Jeg har ved tidligere Leiligheder været i Thinget været med til at fremhæve den Trang, som man har følt til en lignende Bestemmelse, og jeg kan udtale min ubetingede Tak til den høitærede Minister for, at den nu er fremkommen. Jeg skulde kun ønske, at Bestemmelsen var udvidet lidt mere, end den er. Man har fremhævet, at Private herester ere bedre stillede end Kreditforeningerne, men jeg maa her til sige nei. Der er navnlig en Indskrænkning, som er gjort her, og som ikke gjælder for Kreditforeningerne, og det er den, at Obligationen skal være udsfordiget i en vis bestemt Form, hvilken Indskrænkning ikke er bindende for Kreditforeningerne. Disse behøve ikke at benytte Notarius publicus, men hertil skulde de Private være forbundne. Dette tror jeg ikke er nødvendigt, og det medfører desuden en Udgift, som lægt til de andre Afgifter, man har ved Udstedelsen af Obligationer, og navnlig overfor maas Obligationer, ikke er saa ganske ubetydelig. Det forekommer mig, at naar man i andre Tilfælde kan gaa ud fra, at en Fordring er likvid, naar den er underkredet med Bitterlighedsvidner, saa kan man ogsaa gjøre det i dette Tilfælde.

Jeg kan nok indse, at Notarii publici Attestation er den bedste; men kan man modtage en Obligation udstedt af en Kreditforening uden Notarius publicus, saa kan jeg ikke indse, hvorfor man ikke ogsaa kan gjøre det, naar Taleren er om en Obligation, som ikke er udstedt af en Kreditforening. Jeg kan ogsaa godt forstaa, at Ministeriet finder det mere betryggende at anvende denne Udpantning — om jeg saa maa sige — overfor faste Eiendomme end overfor Løspant, fordi Løspant i mange Tilfælde kan være noget tvivlsomt, og man meget ofte vil kunne risikere at faae den Indvending fra Debitors Side, at det, hvori man nu vil gjøre Udlæg, ikke er det, som han har pantsat; men jeg maa paa den anden Side fremhæve, at lige saa vist som det er en Fordel for Kreditor at have en Obligation med den Slags Bestemmelser, i lige saa vist er det i mange Tilfælde en stor Fordel for Debitor; thi den Omstændighed, at Debitor kan tilhøvede dette, gjør, at han kan reise Kredit, hvor han ellers ikke vilde kunne gjøre det. Efter at nu Løspant er indskrænket til specielle Gjenstande, paastaar jeg, at det vil være en Fordel for en Debitor, som kun kan stille et Løspant, at han kan indføre den Klausul i sin Obligation, at Kreditor uden Forlig eller Dom kan lade sig gøre. Jeg kan godt se, at der i visse Tilfælde her kan fremkomme begrundede Indvendinger, som ikke kunne fremsættes mod Pant i faste Eiendomme, men rent ud at udelukke denne Bestemmelse fra Obligationer, som ere sikrede ved Pant i Løspant, forekommer mig ikke at være nødvendigt. Jeg skulde altsaa ønske, at § 13 blev udvidet i flere Retninger, hovedsagelig fordi jeg tror, at det vilde være en stor Støtte for den reelle Kredit.

D. Hansen: Jeg skal ikke trætte Thinget med et længere Foredrag i denne Sag, som vistnok allerede er bleven behandlet saa længe, som den kan vente Opmærksomhed hos Thinget. Jeg havde nærmest begjært Ordet for at udtale den høie Grad af Tilfredsstillelse, hvormed jeg herte den høitærede Justitsministers Foredrag. Saa fremt den høitærede Minister har opfattet mine Udtalelser i mit første Foredrag, som om jeg skulde have yttret en Mistvøl om, at han vedhørende vilde arbejde for Gjenmørelsen af den Sag, som jeg omtalte, da er dette en Misforstaaelse, men muligvis er det min Skyld. Jeg skal tillade mig at gentage, at jeg ikke ønsker at opfattes saaledes. Jeg har fuldkommen Tilid til, at den høitærede Minister er en varm Ven af den saarlidte store Reform; jeg nærer blot nogen Tvivl om, at han ikke muligvis vil lade sig smitte af den Stilling, hvori jeg synes, at Ministeriet i det Hele taget er tilbøieligt til at holde sig ligeoverfor de store Reformere. Det glædede mig i høi Grad at høre, at den høitærede Minister tror at være i Stand til at finde et fast Punkt, hvor han kunde staa